

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.. 'Ο Φίλιππος ντ' Αλόντ, ένας Γάλλος άριστοκράτης, μόλις είκοσι-δύο έτών, μετά τις σπουδές του κι' έπειτα από ένα ταξίδι τριών έτών στις διάφορες χώρες της Εύρώπης, εγκαθίσταται στο Παρίσι για ν' ακολουθήσει το διπλωματικό στάδιο. Μιά θραυιά, πηγαίνει σε κάποιον άριστοκρατικό χορό μετημφισμένων κ' εκεί βλέπει μία προσωπίδοφόρο με κίτρινο ντόμινο να τον κυττάζει επίμονα. Στην αρχή, ο Φίλιππος, πρωτόπτερος στον έρωτα, άναστατώνεται άπ' αυτήν την πρόκληση και προσπαθεί ν' αποφύγη την προσωπίδοφόρο. Μά εκείνη τον πλησιάζει, του μιλάει, και τέλος φεύγουν μαζί και οι δυο άπ' τον χορό και πηγαίνουν σε κάποιο κοσμικό ρεστوران. Έκει ή άγνωστη θγάζει τή μάσκα της και του άποκαλύπτει τή γοητευτική όμορφιά της. 'Ο Φίλιππος τήν έρωτεύεται τρελλά κι' έπειτα από δυο μέρες συναντώνται σε ένα σπίτι, όπου ή άγνωστη προσκαλεί τόν Φίλιππο. Έκει όμως εισορμούν ο σύζυγος τής ώραιάς άγνωστης, έφοπλιστής κ. Ντελαστάλ, συνοδευόμενος από τόν άστυνόμο τής συνοικίας και μερικούς άστυνομικούς. Τήν άλλη μέρα δέ, ο κ. Ντελαστάλ έπισκέπτεται τόν Φίλιππο στο σπίτι του).

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και για πρώτη φορά, από την αρχή τής συζητήσεώς μας, λίγο κόκκινο χρώμα έβαψε τα μάγουλά του.

— Σας τό είπα, κύριε... του άπάντησα. Αυτό φτάνει...

'Ο κ. Ντελαστάλ σκέφθηκε μία στιγμή. "Έπειτα σηκώθηκε και είπε:

— Καλά, κύριε... Τελείωσα...

— Μιά λέξι ακόμα σας παρακαλώ, κύριε, είπα σταματώντας τόν κ. Ντελαστάλ με μία χειρονομία. Σας δίνω πάλι τόν λόγο τής τιμής μου ότι δέν συνέθη μεταξύ μου και τής κυρίας αυτό που ύποθέτετε... ότι...

— Σας παρακαλώ, κύριε, με διέκοψε ο έφοπλιστής. "Ας μη ξαναγυρίζουμε σ' αυτό τό ζήτημα... Είνε ίκανό να χαλάσει όλες μας τις συνεννοήσεις.

Και άφου είπε αυτά τά λόγια, χαμογέλασε. Χωρίς να θρω τίποτε να του άπαντήσω, τόν ώδήγησα ως τόν αντίθάλαμο, όπου ο ύπρητής μου τόν περιμένε.

"Η συνομιλία μας αυτή δέν θάσπηξε περισσότερο από δέκα λεπτά. Και όμως μου φάνηκε άτελείωτη. Με άφησε έξαιρετικά δυσαρεστημένο, συντριμμένο με τό συναίσθημα ότι είχα παίξει κ' είχα νικηθή, πράγμα που ήταν όδυνηρό για έναν νεαρό διπλωμάτη.

"Υποσχέθηκα να μην ξαναϊδώ τή Μαγδαληνή», ψιθύριζα.

"Η ήδονή του άσύγκριτου αυτού φιλήματος, του μόνου που μου έδωσε εκείνη, μου ξαναρχόταν στο στόμα και με συγκλόνηζε όπως και τή στιγμή που ένοιωσα τά χείλη της στα χείλη μου.

"Η Μαγδαληνή ήταν χαμένη για μένα, και όμως έξουσα. Με κυρίευσε μία δυνατή έπιθυμία να εγκαταλείψω τό σπίτι μου, τό Παρίσι, τή Γαλλία, και τή διπλωματία, και ν' αρχίσω πάλι να γυρίζω, άπελπισμένος, χωρίς σκοπό, ανάμεσα στην Εύρώπη. Ρωμαντικά τοπία που είχα δει στη Γερμανία, στη Σκωτία, στην

Ίταλία, μου ξαναρχόντουσαν στο μυαλό... 'Ωνειρευόμουν έπίσης και τόν πύργο του Τανού, εκεί στις όχθες του Λείγερους.

Πού να κατέφευγα, μαζί με τήν άπελπισία μου;... Εύτυχισμένος ο ντόν Γκαλίππε που μπορούσε να ενδιαφέρεται για τά ξύλινα στήθη τής νεαρής μοναχής Τουϊ...

Αυτό που μ' έρέθιζε περισσότερο ήταν κάτι τό άκατανόητο, τό άνεξήγητο, που είχε ή περιπέτειά μου αυτή; "Αν ή κ. Ντελαστάλ δέν με είχε έρωτευθή τρελλά γιατί με είχε άπαγαγει κυριολεκτικώς από τόν χορό τής μαρκησίας Ταγιασέρπι;... Γιατί είχε σουπάρει μαζί μου από τό πρώτο θράδυ κιάλας; Γιατί μου είχε δώσει ραντεβού;... Γιατί; Γιατί;...

Και να που τώρα αυτή ή γυναίκα, αυτή ή τολμηρή έρωτευμένη, είχε συγκατατεθή για τόν φόβο του σκανδάλου, να μη ξαναϊδή πειά έναν άνδρα, για τόν όποιο είχε δείξει τόσον έρωτα, άψηφώντας όλους τούς κινδύνους κι' όλες τις συνέπειες;... Μ' εγκατέλειπε μόνο, μέσα στην κόλαση, άφου μ' άφησε πρώτα ν' άντικρύσω για μία στιγμή τόν ουρανό...

"Οχι, όχι, όλ' αυτά δέν ήσαν δυνατά... "Ηταν όνειρα που τά είχε πλάσει ένας εύπιστος σύζυγος... "Η Μαγδαληνή θα με ξανακαλούσε κοντά της... "Ίσως μόνο για ν' αποφύγη τό σκάνδαλο και τή δίκη, έπαιζε τήν κωμωδία, ότι υπέκυπτε στις έπιθυμίες του συζύγου της. Μά, μόλις θα έπαιρνε τό διαζύγιο, θάρχόταν να με ξαναθρή...

...Είχα ύποσχεθή στον κ. Ντελαστάλ να μη γράφω καθόλου στη σύζυγό του. Μπορούσα ώστόσο να προσπαθήσω έλεύθερα να μάθω τί είχε άπογίνει.

"Επεχείρησα λοιπόν να συγκεντρώσω μερικές θετικές πληροφορίες γι' αυτήν, χωρίς να προκαλέσω ύποψίες. Δέν δυσκολεύτηκα να θρω στο Παρίσι, στα σπίτια, όπου με είχαν συστήσει οι θείοι μου, ανθρώπους που τήν γνώριζαν. "Ηξεραν όμως πολύ λίγα πράγματα γι' αυτήν.

"Η κ. Ντελαστάλ, μου είπαν, είνε μία πολύ ώραία γυναίκα βραζιλιανής καταγωγής. "Έχει παντρευθή έναν άνθρωπο πλούσιο και πολύ αξιότιμο... "Έχουν ένα πολύ ώμορφο μέγαρο στην όδό Πιέρ-Σαρρόν... Βγαίνει πολύ λίγο έξω... Λένε πως είνε τιμιωτάτη».

Του κάκου όμως, κάθε θράδυ, μόλις άπλωνόταν τό κοτάδι, πήγαινε κι' έκοβε θόλτες στο πεζοδρόμιο που ήταν άπέναντι στο μέγαρό του... Του κάκου, τήν ήμέρα έπαιρνα ένα άμάξι και κρυμμένος πίσω από τις κουρτίνες του κύτιζα με λαχτάρα τά παράθυρα και τις πόρτες του σπιτιού τής αγαπημένης μου... Δέν είδα ούτε μία φορά τή σιλουέττα της...

"Απεναντίας είχα δει πολλές φορές τόν κ. Ντελαστάλ πάντοτε άπαθη μέγιστη στην ρεντιγκότα του και με τό ψηλό ντεμοντέ καπέλλου του, να θγαίνη και να μπαίνει στο μέγαρο. "Έπειτα, μία μέρα είδα όλα τά παράθυρα του μεγάρου έρμητικά κλεισμένα, τόσο που να φαίνεται σαν άκατοίκητο. Και πραγματικά, σε λίγες μέρες έμαθα ότι ο κ. και ή κ. Ντελαστάλ είχαν φύγει για τήν έξοχή.

"Απ' αυτή, τήν πολυαγαπημένη μου, δέν είχα λάβει έν τώ μεταξύ τίποτε, ούτε ένα γράμμα, ούτε ένα σημάδι ζωής... "Ο σύζυγός της μου είχε πει τήν άλήθεια: "Η Μαγδαληνή κρατούσε τόν λόγο που

"Αρχισα να τής μιλάω με μία θαυμαστή άνεση.

του είχε δώσει...

Υπάρχει, στον έρωτα των νέων, μια μέθη τόσο δυνατή, τόσο ήδονική, ώστε κατά τις άδειανές αυτές ημέρες της άγωνίας, δεν υπέφερα πολύ.

Η περηφάνεια, ότι είχα ανακτευθῆ σε μια από τις πιο αίσθηματικές αυτές περιπέτειες που με τόσο πάθος τις ώνειρευτήκα και τις λαχτάρησα κατά την νεανική μου ηλικία, έφτανε για να μου δίνη θάρρος, όπως ο πυρετός τρέφει τον έρωτα...

Είχα κι' εγώ μια έρωτική περιπέτεια, και τί περιπέτεια!... Τίποτε δεν έλειπε απ' αυτή, ούτε η άπαγωγή, ούτε το ραντε-βου, ούτε η έκπληξη.

Απρόοπτα, ήδονές, κινδύνους, όλα τα είχα γνωρίσει :...

Στή στιγμή που άγνοουσα τη ζωή όσο κι' ένα παιδί, είχα ριχτή ξαφνικά σε μια σύγκρουσι δυνατών παθών.. Καί, παρ' όλη την ταραχή μου, παρ' όλη τη βαθύτερη δειλία μου, είχα κάνει, χάρις στην ξεχωριστή άνατροφή μου, τις χειρονομίες που έπρεπε να κάνω και είχα πει τις λέξεις που έπρεπε να πω...

Όλ' αυτά τα είχα πιστοποιήσει με κάποιο έγωισμό, μα όταν έγινε πειά φανερό για μένα, ότι η Μαγδαληνή με είχε εγκαταλείψει, αυτή η στείρα περηφάνεια δεν μπόρεσε πειά να με φυλάξει από την άθλιότητά μου και τη μοναξιά μου...

Και να ξανάγιναι το παιδί που ήμουν πραγματικά.

Υπέφερα, υπέφερα, ολοένα και πιο πολύ, όσο η ημέρες περνούσαν και όσο η θεβαιότητα ότι εκείνη μ' εγκατέλειψε, γινόταν πιο φανερή.

Η ημέρες και η νύχτες διάβαιναν χωρίς να μου φέρνουν τη λησμονιά. Άπεναντίας το περίσμά τους με θύτιζε σ' έναν ώκεανό πόνου. Μα υπέφερα από έρωτα, πράγμα που είνε σχεδόν μια ήδονή, όταν θρίσκειται κανείς στα είκοσί του χρόνια.

Το Πάσχα εκείνο τον χρόνο, έπεφτε πολύ άργά, την άνοιξι. Ο θεός μου και η θεία μου με είχαν προσκαλέσει να πάω να περάσω κοντά τους στον πύργο τους τις ημέρες των εορτών. Έφυγα χωρίς κανένα κέφι, με στενοχώρια μάλιστα, σαν να έπρόκειτο να κάνω μια άγγαρεία.

Η μοναξιά μου στο Παρίσι μου φαινόταν γλυκειά. Δεν μου άρεσε καθόλου να κουβαλήσω ανάμεσα στους συγγενείς μου τις μεγάλες θλίψεις της καρδιάς μου, που χωρίς άλλο τα σεβάσματα και αύστηρά εκείνα πλάσματα δεν θα μπορούσαν να τις καταλάβουν.

Επρόβλεπα με άγωνία τις άτελειώτες έρωτήσεις τους, τις στοργικές κι' ανήσυχες φροντίδες με τις όποιες με περιέβαλλαν.

Πραγματικά, μόλις η θεία μου μ' αντίκρουσε στο σταθμό, απ' τον όποιο είχε έρθει να με πάρη μ' ένα άμαξάκι που ώδηγοῦσε μόνη της, η πρώτη της κραυγή ήταν :

— Θεέ μου!... Μα τί έχεις λοιπόν, φτωχέ μου Φίλιππε; Είσαι άρρώστος;

Τα ξύπνια και γεμάτα μητρική στοργή μάτια της με κύτταξαν προσεχτικά επί πολλή ώρα, σαν να ζητούσαν, στο βάθος των δικών μου, το μυστικό της χλωμάδας μου και της άδυναμιάς μου.

Δέν τόλμησε να μου πῆ: «Ήσουν φρόνιμος στο Παρίσι;» Μα μάντεψα την έρώτησι αυτή μέσα στα ανήσυχα βλέμματα που έρριχνε σ' αυτόν που είχε αγαπήσει και είχε μεγαλώσει σαν παιδί της.

— Ω! Λείψηρε, ποτάμι γαλήνιο, πόσο γλυκό είνε να κύτταξη κανείς τα νερά σου, τα άκύμαντα και τα άβύθα, να κυλούν άργά, να τα κυττάξη από το ύψος των δωμάτων του οικογενειακού πύργου, όπου έπαιζε όταν ήταν παιδί!...

— Ω! Όχθες, έξοχες κυματιστές, δασοφυτευμένες, με τους φράχτες σας και τα ρυάκια σας, πόση φιλική τρυφερότης ξεχύνεται από τους όρίζοντές σας για μια νεανική καρδιά πληγωμένη — για τον νέο που κλαίει σχεδόν ξαναβλέποντάς σας, χωρίς να ξέρη άκριβώς γιατί κλαίει!...

— Ω! Όταν τά ξαναείδα όλ' αυτά άναμέτρησα το μακρύ δρόμο που είχα διασχίσει από τότε που τά άφησα και δεν άναγνώρισα

πειά τον έαυτό μου...

Πέρασα τις δυο πρώτες μέρες μετά την άφιξι μου, στο Τανού, ανάμεσα σ' αυτήν τη φύσι, που μου γαλήνευε την καρδιά, χωρίς ώστόσο να διώχνη απ' αυτή τις όδυνηρές γοητείες του έρωτικού μου πόνου.

Η θεία μου Όδילה ντε Τανού σεβόταν την άγάπη μου αυτή προς τη σιωπή και τη μοναξιά, παρακολουθώντας με συγχρόνως κρυφά με μάτια περίεργα και γεμάτα τρυφερότητα.

Σιγά-σιγά, ξεχώρισα στους τρόπους της κάτι που έδειχνε, τόσο πώς ένοιωθε τους πόνους μου, ώστε συλλογίστηκα ότι κι' αυτή είχε γνωρίσει άλλοτε την άρρώστεια από την όποια υπέφερα... Έξη μήνες προητέρα, θα έδιωχνα με φρίκη μια τέτοια σκέψι σαν να θεβήλωνε την άξιολάτρευτη θεία μου... Μα τώρα την έξύπνωσε ακόμα περισσότερο στα μάτια μου η ιδέα ότι και η δική της καρδιά είχε χτυπήσει από έρωτα και ότι το στόμα της, που διετηρείτο άκόμη ώραίο και τριανταφυλλένιο, είχε άνατριχιάσει από φιλήματα.

— Δεν θάθελες να δῆς τους φίλους μας; Δεν είνε έτσι, Φίλιππε; με ρώτησε την έπομένη της άφίξεώς μου.

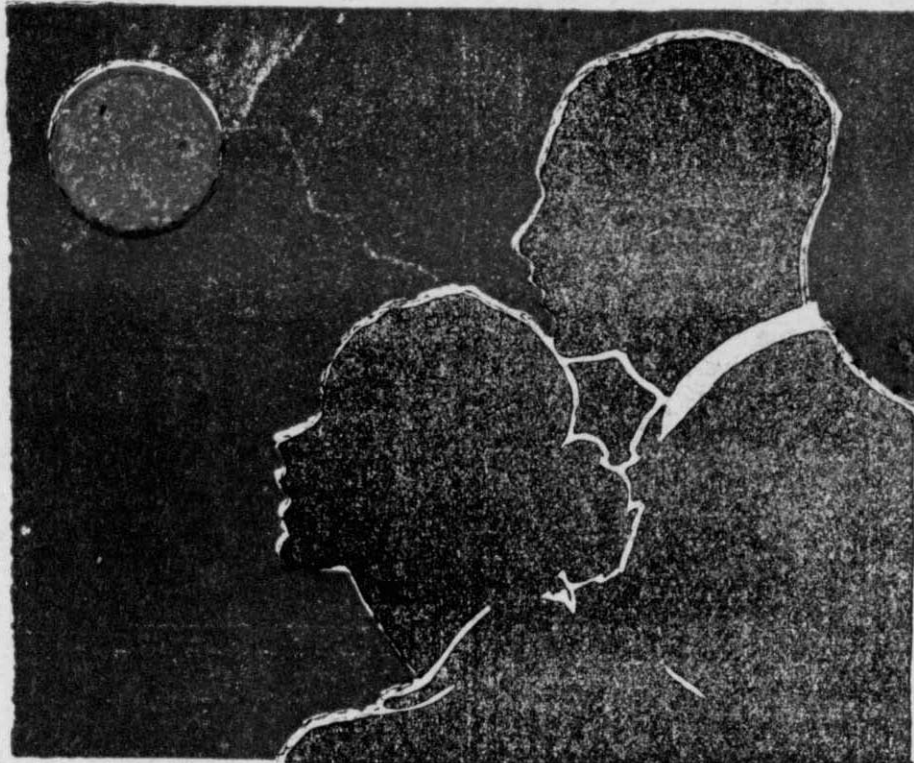
— Ω! Όχι, θεία Όδילה...

Όστόσο την τέταρτη ημέρα μετά την άφιξι μου, με κάλεσε και μου είνε:

— Έκάλεσα την Όδילה ντε Πρεφοντάν νάρθη να φάη μαζί μας άπόψε... Έπειδή έχασε το σύζυγό της πρό τεσσάρων μηνών, δεν θγαίνει σχεδόν καθόλου έξω, μα έδω έρχεται άρκετά συχνά. Δεν θα σε στενοχωρήσει αυτό... Ξ;

Η θεία μου είδε το πρόσωπό μου να κατσουφιάζει. Μα η έπιθυμία μου να μη την δυσαρεστήσω μ' έκανε να της άπαντήσω:

— Ω θεία μου, πώς μπορέσατε να φαντασθήτε ότι αυτή η έπίσκεψις θα με δυσαρεστοῦσε... Η κ. ντε Πρεφοντάν είνε γοητευτική...

Βλέπαμε το κατακόκκινο φεγγάρι.

νεσί μου δεν ήταν προσποιητή. Άπεναντίας είχε κάτι το κυριαρχικό, κάτι που έδέσποζε...

Καθ' όλη την διάρκεια του δείπνου, ένοιωθα τον έαυτό μου — πράγμα που μου συνέβαινε για πρώτη φορά — λαμπρό συνομιλητή... Όλη την κουβέντα εγώ την έρρυθμιζα. Ο θεός μου, που είχε πολύ κέφι εκείνο το θράδυ, μου άπαντούσε και το καθαρό γέλιο της Λουκίας άντηχούσε και μ' ενεθάρρυνε...

Η θεία μου Όδילה ήταν καταγοητευμένη. Στα έπιδόρπια έσκυψε προς έμένα, με φίλησε και μου είνε:

— Είσαι γοητευτικός!

Κι' αυτό μ' ένθουσίασε σαν να μου έκανε έρωτική έξομολόγησι μια νέα γυναίκα.

Κύτταξα την κ. ντε Πρεφοντάν και μου φάνηκε ότι δεν είχε, ως προς αυτό το ζήτημα, αντίληψεις διαφορετικές από της θείας μου. Με κύτταζε με χαμόγελο και με κατάπληξι: μ' εύρισκε άσφαλώς πιο διαφορετικό από άλλοτε. Μεταξύ αυτής και έμου, ανάμεσα από το τραπεζομάντηλο με τα ώραία σχέδια και τα κρυστάλλινα σεργίτια, κυκλοφορούσε ένα ρεύμα άσθηματικού ήλεκτρισμού.

Κύτταξα τη Λουκία και, κυττάζοντάς την, σκεφτόμουν πιο δυνατά, πιο φλογερά, τη Μαγδαληνή. Και άκουγα μια φωνή να μου ψιθυρίζει μέσα μου: «Είνε γοητευτικό, να είνε κανείς θλιμμένος σε ηλικία είκοσιδύο έτων από έρωτα... Κ' είνε πρό πάντων γοητευτικό να είνε κανείς είκοσιδύο χρόνων, ν' αρχίζει το δρόμο του μέσα από έναν κόσμο, όπου συναντά τη σκληρότητα μιας κυρίας Ντελαστάλ και το γοητευτικό χαμόγελο ώραίων

χηρών, όπως ή κ. Λουκία ντε Πρεφοντάν».

Πήραμε τόν καφέ στην ταρατσα. Ήταν νέα σελήνη και μία γαλήνη κυλούσε από τόν ούρανό στην έξοχη και στο ποτάμι.

— Τί ώραία που θά ήταν ψιθύρισε σε κάποια στιγμή ή κ. ντε Πρεφοντάν, να κατέβη κανείς ως τόν πάγκο και να δῆ τόν Λεϊγρο με τόν φεγγάρι...

— Δέν φοβάστε μήπως κρῶσετε; τῆ ρώτησε ή θεία μου.

— "Ω! ὄχι...

Ἐπακολούθησε μία σιωπή, κατά τῆ διάρκειά τῆς ὁποίας ὁ θεῖος μου, πού μασοῦσε τόν ποῦρο του, ἦταν ὁ ὁ μόνος πού δέν κατάλαβε τίς σκέψεις τοῦ καθενός μου.

— Φίλιππε, εἶπε ή θεία μου, κατέβη λοιπόν στὸν κήπο με τὴν κ. ντε Πρεφοντάν... Ἐγὼ κρῶνω λίγο και θά γυρίσω μέσα... Πάρε, Λουκία, τὴ μίαντήλια μου...

Ἡ ώραία χήρα με κρατοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ μπράτσο και περπατοῦσαμε στὴν δενδροστοιχία τοῦ κήπου.

Ἐλεγα φράσεις κοινές και τυπικές πού ἀφωροῦσαν τὴν ὑγρασία τοῦ ἀέρος και τὴ γλύκα τῆς νύχτας. Καί καθὼς τίς ἔλεγα, συγχρόνως σκεφτόμουν: «Νά μία ώραία χήρα πού ἀσφαλῶς δέν θά μ' ἔκανε νά ποφέρω καθόλου».

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές ἀκουμπισμένοι σ' ἕνα κιγκλίδωμα τοῦ κήπου, βλέπαμε τὸ κατακόκκινο φεγγάρι νά φωτίζει τὸ ποτάμι.

Κι' ἔξαφνα, ή Λουκία μου εἶπε:

— Ὡστε, φίλιππε, ὑποφέρατε στὸ Παρίσι;...

Ἄν και ἐξάφνιασε ή ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐρώτησί της, ὡστόσο τῆς ἀπάντησα ἀμέσως:

— Ναι, ὑπέφερα... Εἶχα τὴ μοῖρα ἐναντίον μου σὲ μία περιπέτεια τόσο μυστηριώδη, ὥστε δέν τολμῶ νά σᾶς τὴ διηγηθῶ ἀπὸ φόβο μήπως δέν με πιστέψετε...

— "Ω!...

Κι' ἔπειτα — ἐξακολούθησα ἐγὼ — τί σημασία ἔχει μία διήγησι; Ἀγάπησα μία γυναῖκα, πού μ' ἐγκατέλειψε... Αὐτὴ εἶνε ή ἱστορία ὄλων τῶν δυστυχισμένων ἐραστῶν... Αὐτὴ εἶνε και ή δική μου...

— Καί τὴν ἀγαπάτε ἀκόμα αὐτὴ τὴ γυναῖκα ; με ρώτησε με φωνὴ ταραγμένη ή ὡμορφὴ χήρα.

Με μία θαθεῖα χαρὰ πού θερμαῖνε τὰ λόγια μου, τῆς ἀπάντησα:

— Ναι... νομίζω πῶς τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα... Τὴν σκέφτομαι ἀδιάκοπα...

— Θά τὴν ξαναβρῆτε στὸ Παρίσι και τότε θά πάρετε τὴν «ἀντεκδίκησί» σας.

— Ὁχι, δέν θά τὴν ξαναδῶ... Ἐφυγε ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἶχνος γιὰ νά τὴν ἀκολουθήσω... Δέν θά τὴν ξαναδῶ ποτέ... Δέν θέλω νά τὴ δῶ !...

— Θεέ μου! εἶπε ή Λουκία με τὴ φωνὴ της γεμάτη θλίψη. Πόσο τὴν ἀγαπάτε !...

Μου φάνηκε, ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς, ὅτι κρατοῦσα τὴν οἰκομένη κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου. Γιατί αἰσθανόμουν ὅτι ή ἀξιολάτρευτη αὐτὴ νέα γυναῖκα ὑπέφερε γιατί δέν τὴν ἀγαποῦσα, και δέν ἔβλεπα τὸν λόγο γιατί νά μὴ συμβαῖνῃ τὸ ἴδιο και με ὄλες τίς ἄλλες γυναῖκες μπροστὰ στὰ ἀκατανίκητα θέλητρα τῆς νεότητός μου.

«Ὁλες, ναί: ὄλες!... ἔλεγε μέσα μου ή πληγωμένη περηφάνεια μου. Ὁλες, ἐκτὸς ἀπὸ μιά!... Ἐκτὸς ἀπὸ μιά αἰνιγματικὴ και ἀπρόσιτη!...»

Ἐ, λοιπόν, τί μ' ἐνδιέφερε αὐτό ; Θά μενα τάχα αἰώνιος σκλάβος τῆς ἀναμνήσεώς της; ή θ' ἀγαποῦσα κι' ἄλλες γυναῖκες πού θά με παρηγοροῦσαν και θά μ' ἀποζημιώναν;...

Δέν ἔχασα τὸν καιρὸ μου γιὰ νά σκεφθῶ πολλὴ ὥρα, ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Τὸ φεγγάρι χανόταν πίσω ἀπὸ τίς λευκές και τίς ἰτιές.

Μία τρυφερὴ κι' ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη με κυρίευσε ν' ἀγαπηθῶ και νά πάρω, ὅπως ἔλεγε ή ώραία μου συντρόφισσα, τὴν «ἀντεκδίκησί» μου γι' αὐτὴ τὴν καταραμένη περιπέτεια...

Τὸ εὐνοϊκὸ σκοτάδι μ' ἔκανε τολμηρὸ κι' ἔσκυψα πάνω ἀπ' τὸν ὄμο τῆς κ. ντε Πρεφοντάν...

Με μιά γοητευτικὴ χειρονομία, σὰν νάθελε νά με θεβαιώσῃ δὲν θά γινόταν μιά γλυκεῖα σκλάβα, πῆρε τὸ χέρι μου και τὸ φίλησε.

Ἐπειτα ψιθύρισε:

— Ἄς γυρίσουμε...

VI

Ἄν τὴν ἱστορία μου αὐτὴ τὴν διηγόταν, ὄχι ἕνας διπλωμάτης, ἀλλὰ ἕνας ἐπαγγελματίας μυθιστοριογράφος, ἀσφαλῶς στὸ σημείο αὐτὸ θά συγκέντρωνε ὄλη τὴν προσπάθεια τῆς τέχνης του. Γιατί στὸ σημείο αὐτὸ πρόκειται νά κάνῃ τὸν ἀναγνώστη νά πηδήξῃ ἔντεκα ὀλόκληρα χρόνια, και οἱ συγγραφεῖς παραδέχονται ὅτι μιά ἀπὸ τίς πιὸ μεγαλύτερες δυσκολίες πού ἔχουν νά νικήσουν εἶνε νά δώσουν τὴν ἐντύπωση τοῦ χρόνου πού περνᾷ.

Στὸ θέατρο τὰ βγάζουν πέρα, πουδραρίζοντας τὰ μαλλιά τῆς πρωταγωνιστρίας και βάζοντας μερικές ρυτίδες στὸ πρόσωπο τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Μὰ οἱ μυθιστοριογράφοι δέν ἔχουν αὐτὸ τὸ καταφύγιο.

Μερικοὶ περιορίζονται νά πουν στὸν ἀναγνώστη: «Ἐντεκα χρόνια πέρασαν...» Ἔστω!... Μὰ ἐνῶ τὸν πληροφοροῦν ὅτι πέρασε ἕνα τόσο μεγάλο χρονικὸ διάστημα, στὴ δική του ζωὴ δέν πέρασε οὔτε μιά στιγμή και, παρ' ὄλες τίς θεβαιώσεις τοῦ συγγραφέως, ἐκείνος βλέπει ἀκόμα τὴν ἡρώδιδα και τὸν ἥρωα με τὰ νεανικά τους πρόσωπα... Γι' αὐτὸ οἱ πραγματικὰ ψυχολόγοι μυθιστοριογράφοι γράφουν σελίδες ἐπὶ σελίδων σκέψεων και ἀναλύσεων, πράγμα πού κάνει τὸν ἀναγνώστη νά πλήξῃ και νά πῇ: «Ναι, ἔχει δίκη ο ἁ συγγραφεὺς...»

Ἐγὼ δέν θά καταφύγω σὲ κανένα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ μέσα πού εἶνε ἐξ ἴσου ἀτελεῖ. Ἀτελεῖ γιατί ὁ χρόνος δίνει μόνο τὴν συναίσθησι τοῦ χρόνου. Θά ἔπρεπε λοιπόν νά διηγηθῶ ἐδῶ στὸν ἀναγνώστη ἔντεκα χρόνια τῆς ζωῆς μου ἀπὸ τὸ βράδυ τοῦ Ἀπριλίου πού κατέβηκα στὸν κήπο τοῦ πύργου τοῦ Τανού ὡς τὴ βραδυὰ τοῦ Αὐγούστου, πού θά ξανασυνεχίσω τὴ διήγησί μου...

Κ' ή ἱστορία τῶν ἔντεκα αὐτῶν χρόνων τῆς ζωῆς μου δέν θάταν ἴσως οὔτε πληκτικὴ, οὔτε ἀνωφελής. Κάθε ἀνθρώπινη ζωὴ ἄλλωστε εἶνε συγχρόνως διαισκευαστικὴ και διδακτικὴ. Μονάχα πού ή μακριὰ αὐτὴ ἱστορία δέν θά πληροφοροῦσε τίποτε τὸν ἀναγνώστη σχετικῶς με τὴν κυρία με τὸ κίτρινο ντόμινο, γιατί, κατὰ τὰ ἔντεκα αὐτὰ χρόνια, οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος δέν ἔμαθα τίποτε.

Ναι, ἔντεκα ὀλόκληρα χρόνια, με τίς χαρές τους, τίς ἐλπίδες τους, τοὺς πόνους τους και τίς νοσταλγίες τους, πέρασαν ἀφήνοντας σ' ἐκκρεμότητα τὴν περιπέτεια μου με τὴ Μαγδαληνὴ, ὅπως συνέβη και με τὸν ἀναγνώστη στὸ τέλος τοῦ περασμένου κεφαλαίου.

Τὰ ἔξη πρῶτα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔντεκα χρόνια τὰ πέρισα στὸ Παρίσι.

Ἴσως, στὸ διάστημα αὐτό, θά μπορούσα νά ἐνεργήσω πιὸ δραστήρια — πράγμα πού δέν τὸ ἔκανα — γιὰ νά διαφωτίσω τὸ μυστήριό μου και ν' ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τῆς Μαγδαληνῆς.

Μὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσί μου πρὸς τὸν κ. Ντελαιστάλ πού με ὑποχρέωνε νά μείνω ἀδρανῆς, ἐφόσον ή Μαγδαληνὴ ή ἴδια δέν θά με προκαλοῦσε, προσπάθησα νά διασκεδάσω λίγο και νά ξεχάσω...

Μόλις ξαναγύρισα στὸ Παρίσι, ἀπὸ τίς διακοπὲς τοῦ Πάσχα, πού εἶχα πάει νά τίς περάσω στὸν πύργο τοῦ Τανού, συνέβη τὸ ἔξης ἀξιοσημείωτο γεγονός στὴ ζωὴ μου: Ἡ Λουκία ντε Πρεφοντάν ἀνακάλυψε ξαφνικὰ ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα εἶδος νευρικοῦ μαρασμοῦ πού τὴν ὑποχρέωνε νά ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι γιὰ νά ὑποβληθῇ σὲ θεραπεία.

Κατοίκησε μάλιστα στὰ περίχωρα τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, δηλαδή καθόλου μακριὰ ἀπὸ μένα...

Μπορεῖτε λοιπόν νά φαντασθῆτε τώρα ὅτι δέν ἦταν δύσκολο ἕνας νεαρὸς διπλωμάτης, ὅπως ἤμουν ἐγὼ τότε, νά παραμελήσῃ ἕναν ἔρωτα ἀποτυχημένο, χαμένο, πού τὸν γελοιοποιῶσε ἄλλωστε λίγο και νά ἐνδιαφερθῇ γιὰ μιά φίλη τῆς οἰκογενείας του, ἐξόριστη ἀπὸ τὴν ἐπαρχία και πού ἐπὶ πλέον δέν τὸν μισοῦσε.

Ἔτσι τὰ σγουρὰ μελίχρωμα μαλλιά τῆς ὡμορφῆς χήρας μ' ἔκαναν νά ξεχάσω γρήγορα τίς μαῦρες μποῦκλες τῆς ἀπούσης, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι τὰ μαλλιά τῆς δεύτερης εἶχαν χαθῆ κι' ἐγὼ δέν ξέρω πού, ἐνῶ γιὰ νά ἰδῶ και ν' ἀνασάνω τὰ μαλλιά τῆς πρώτης μου ἔφτανε νά διασχίσω τὴν πλατεία Ἁγίου Αὐγουστίνου και νά προχωρήσω λίγο στὴ λεωφόρο Μαλεζερκῆ.

Σιγά-σιγά, καθὼς ἤμουν εὐτυχισμένος κοντὰ στὴν Λουκία, ἄρχισα νά φυλάγωμαι μόνος μου ἀπὸ κάθε ἐπιστροφή πρὸς ἕνα παρελθὸν ἀβέβαιο και θολὸ και νά διώχνω τὴν σκέψι μου ἀπὸ τὴ Μαγδαληνὴ.

«Ἀκολουθεῖ»

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν του ἐκδόσεων τὸ «Μπουκέτο» ἀπεφάσισε νά προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας του — δωρεάν σχεδόν — και τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Πῶλ Φεβάλ «Ὁ Καπετάν Φάντασμα», τόμον ὀγκώδη ἐξ 649 σελίδων!...

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» θά διανέμεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, με 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» και 20 δραχμάς.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦν νά ἀποκτήσουν τὸ κριστοῦργημα αὐτό, πρέπει νά μᾶς ἀποστέλλουν δραχμάς 3 ἐπὶ πλέον διὰ τὰ ταχυδρομικά.